

Arrest

nr. 318 409 van 12 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 16 augustus 2022, dient op 17 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 28 december 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 23 januari 2024.

1.3. Op 7 maart 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 11 maart 2024 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [A.Z.S.K.S.], verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, soennitisch moslim te zijn en geboren te zijn op [...] in Bagdad, waar u verklaart altijd gewoond te hebben tot aan uw vertrek uit Irak. Sinds 2011 bent u gehuwd met [A.-K.A.J.M.] (CGVS: [...]; OV: [...]) en samen hebben jullie twee kinderen, [Le.] (°[...]) en [La.] (°rond [...]).

In 2015 verliet uw echtgenoot Irak omdat hij problemen kende met een militie. Uw echtgenoot kwam naar België waar hij op 28 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende. Uw echtgenoot werd gehoord en sprak over zijn problemen met de militie maar aangezien hier geen geloof aan gehecht kon worden door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), werd in 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming in zijn hoofde genomen. Uw echtgenoot ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), maar ving bot aangezien de RvV de genomen beslissing van het CGVS bevestigde. Na dit eerste verzoek diende uw echtgenoot nog vijf volgende verzoeken om internationale bescherming in. In deze volgende verzoeken werd tevens aangehaald dat uw echtgenoot zich bekeerd had tot het Christendom en dat dit ervoor gezorgd had dat zijn eigen familie zich tegen hem gekeerd had. Na een gehoor in voorafgaand onderzoek werd echter vastgesteld dat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan zijn bekering of zijn wil om te bekeren. Bijgevolg werd zijn volgend verzoek, net als zijn overige volgende verzoeken, niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS (Zie administratief dossier – Blauwe map, stuk 2).

U stelt uit Irak vertrokken te zijn omdat u problemen kreeg met uw schoonfamilie doordat uw man zich bekeerd had tot het Christendom. U woonde in Bagdad bij uw schoonouders en jullie kwamen in 2018 te weten dat uw echtgenoot zich bekeerd had tot het Christendom. Op dat moment wilde uw schoonfamilie uw echtgenoot doden omdat het volgens de traditie niet toegestaan is om te veranderen van religie. U en uw zoon werden sindsdien slecht behandeld door uw schoonfamilie. Uw zoon mocht niet naar school en u werd vaak geslagen en vernederd door uw schoonfamilie. Het doel van uw schoonfamilie was om op die manier uw echtgenoot terug te halen naar Irak. U had contact met uw echtgenoot en vertelde hem wat gebeurde, maar hij weigerde terug te keren naar Irak. Daarnaast zette uw schoonfamilie u onder druk om te scheiden van uw echtgenoot. Mocht u dit doen dan zou uw zoon afgestaan moeten worden aan uw schoonfamilie en u zou moeten terugkeren naar uw eigen familie. U wilde uw zoon echter niet verliezen en vluchtte in 2019 naar uw moeder en broers, waar u verbleef tot in 2021. In 2021 vond de oom van uw echtgenoot u en uw zoon en hij nam een video op waarin hij een pistool richtte op uw zoon en eiste dat uw echtgenoot binnen de dertig dagen zou terugkeren. Indien uw echtgenoot niet op deze eis zou ingaan, zou deze oom uw zoon doodschieten. Na dit voorval besloten uw broers dat u uw zoon moest afstaan aan uw schoonfamilie. U weigerde dit te doen en ging op 20 juli 2021 naar het huis van een vriendin genaamd [S.]. Omdat de echtgenoot van [S.] geen problemen wou krijgen, kon u daar niet lang blijven. Hij stelde voor om u te helpen het land te ontvluchten. U gaf hem uw gouden sieraden en vervolgens boekte hij voor u en uw zoon een vlucht naar Wit-Rusland.

U verliet Irak op 26 juli 2021 en reisde op legale wijze naar Wit-Rusland. In Wit-Rusland hoorde u jonge mensen, in het Arabisch, zeggen dat ze naar Litouwen gingen en u vervoegde hen. In Litouwen werden u en uw zoon tegengehouden door de autoriteiten. U werd gedwongen om er asiel te vragen en u doorliep er vervolgens de volledige asielprocedure. U gaf in Litouwen andere asielmotieven en uiteindelijk kreeg u daar een negatieve beslissing, waarna u doorreisde naar België en hier op 17 augustus 2022 een VIB indiende. U en uw echtgenoot wonen momenteel niet samen omdat zijn bekering u te veel pijn gedaan heeft. U en [A.] zijn wel nog een koppel en houden contact aangezien u [A.] nog steeds graag ziet, alsook mag hij de kinderen blijven zien.

Bij terugkeer vreest u uw eigen familie en uw schoonfamilie omdat u weggevlucht bent met uw zoon. Alsook vreest u dat uw dochter, die hier in België geboren is, als buitenechtelijk kind beschouwd zal worden omdat zij niet op de naam van haar vader ingeschreven staat.

Ter ondersteuning van uw verzoek werd een attest van uw zwangerschap in België voorgelegd. Op het CGVS toonde u een foto van uw paspoort op uw gsm. De originele paspoorten van u en uw zoon werden ingehouden in Litouwen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u problemen gekregen hebt met uw schoonfamilie na de bekering van uw echtgenoot tot het Christendom. Hierdoor wilde uw schoonfamilie dat u zou scheiden van uw echtgenoot zodat zij uw zoon zouden krijgen, alsook werd uw zoon met de dood bedreigd door een oom van uw echtgenoot zodat uw echtgenoot zou terugkeren naar Irak en vervolgens gedood kon worden omwille van zijn bekering (CGVS, p. 8-10). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw echtgenoot er destijds niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat hij bekeerd zou zijn tot het Christendom. Aangezien geen geloof gehecht kon worden aan zijn bekering kon evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die hieruit voortgevloeid zouden zijn, met name dus ook uw asielmotieven.

Om aan te tonen waarom het CGVS geen geloof kan hechten aan de beweerde bekering van uw echtgenoot en de problemen die daaruit voortgevloeid zijn, verwijst het CGVS, zoals u hieronder kan lezen, naar de motivering die werd gebruikt bij de beoordeling het derde verzoek van uw echtgenoot (CGVS: 15/22195Y):

Daarnaast steunt uw huidige asielaanvraag op motieven die u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag uiteen hebt gezet. U beweert immers nog steeds dat u zich tot het christendom wil bekeren en u daarom geen contact meer hebt met uw familie. U legde in dit verband mails voor waaruit uw wil tot bekering moet blijken. U vreest omwille van deze bekering problemen met sjjiitische milities bij een terugkeer naar Irak (DVZ 3e AA, verklaring, rubriek 15, 16, 17 & 20). Er werd tijdens uw tweede asielaanvraag besloten dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bekering omdat u geen enkele concrete en overtuigende aanwijzingen aanreikte. Na een gehoor in voorafgaand onderzoek komt het Commissariaat-generaal opnieuw tot de conclusie dat er geen enkele geloof kan worden gehecht aan uw bekering of uw wil tot bekering en dit omwille van de volgende pertinente vaststellingen.

Vooreerst legde u inconsistente verklaringen af over het moment dat u uw ouders inlichtte over uw bekering en de gevolgen hiervan voor het contact met uw familie.

U verklaarde tijdens uw tweede asielaanvraag op het interview bij DVZ op 05 december 2016 dat u geen contact meer had met uw familie. U zei letterlijk: "Ongeveer anderhalve maand geleden stopte ik met al mijn contacten met mijn familie" (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 12), i.e. oktober 2016. Daarnaast beweerde u tijdens uw tweede asielaanvraag eveneens dat u verstoten werd door uw familie en uw stam (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 17). Tijdens uw huidige asielaanvraag beweerde u op het interview bij DVZ opnieuw dat u geen contact meer had met uw familie en u enkel nog contact had met uw kleine broer [H.] en uw echtgenote (DVZ 3e AA, verklaring, rubriek 20). Dergelijke verklaringen over het contact met uw familie nadat u ze inlichtte over uw bekering staan echter in schril contrast met de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor in voorafgaand onderzoek bij het CGVS. U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS immers dat uw ouders - nadat u ze op de hoogte had gebracht van uw bekering - niet het contact met u verbraken maar u juist terug wouden laten keren naar het geloof. U verklaarde letterlijk: "ze bleven mij contacteren, dus mijn oudere broer, mijn zus en mijn vrouw om mij te overtuigen..." (CGVS, pg. 12). U verklaarde over uw ouders: "Ze belden mij dagelijks, uiteindelijk zette ik mijn internet uit om niet meer gestoord te worden" (CGVS, pg. 13). U verklaarde dat dit duurde tot drie à vier maanden voor het gehoor voorafgaand onderzoek bij het CGVS (CGVS, pg. 13), i.e. januari of februari 2017. Dergelijke verklaringen waarbij uw ouders en uw familieleden u tot de maand januari of februari 2017 blijven contacteren, zijn tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen, waarbij u beweerde reeds sinds oktober 2016 geen contact meer gehad te hebben met uw familie en u sinds oktober 2016 door uw familie en stam verstoten zou zijn. Het is immers weinig aannemelijk dat wanneer u verstoten zou zijn door uw familie, uw familie u nadien nog maanden zou blijven contacteren om u toch proberen te overtuigen om terug te keren naar de Islam. Het feit dat u over de relatie en het contact met uw familie nadat u hen inlichtte over uw bekering inconsistente verklaringen aflegde, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw bekering. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over dergelijk belangrijk element in uw bekering – de breuk met uw familie – samenhangende en coherente verklaringen aflegt.

Voorts blijkt u een gebrekkige kennis te hebben over het leven van Jezus Christus. U bent wel op de hoogte van een aantal algemeenheden over het leven van Jezus maar wanneer u gevraagd wordt naar meer

context, blijft u het antwoord schuldig of geeft u een foutief antwoord. Zo weet u bijvoorbeeld wel dat Maria de moeder is van Jezus en Jezus geen fysieke vader heeft (CGVS, pg. 15). Wanneer u echter naar meer context rond de geboorte van Jezus gevraagd wordt, kan u geen antwoord geven (CGVS, pg. 15 & 16). Zo werd u gevraagd om het verhaal rond de geboorte van Jezus – het kerstverhaal – te vertellen. U gaf hierop een kort antwoord en zei dat zijn moeder Maria is en hij geen vader heeft. Wanneer u dit nogmaals gevraagd werd, verviel u opnieuw in algemeenheden en zei u enkel: “Hij is geboren zonder vader en hij heeft een grote persoonlijkheid” (CGVS, pg. 15). Er werd u nadien nog tweemaal gevraagd wat het verhaal rond zijn geboorte was en uiteindelijk verklaarde u dat u daar niets over wist (CGVS, pg. 16). Er werd u ook gevraagd waar Jezus geboren werd. U gaf hierop het verkeerde antwoord en u verklaarde dat hij in Jeruzalem was geboren (CGVS, pg. 16). Jezus werd echter niet geboren in de metropool Jeruzalem maar in Betlehem. U situeerde zijn geboorte bovendien niet enkel op de verkeerde plaats maar ook in de verkeerde tijd. U beweerde dat Jezus 2800 jaar geleden geboren werd terwijl hij in werkelijkheid – volgens de christelijke jaartelling – ongeveer 2017 jaar geleden geboren zou zijn (CGVS, pg. 16). U wist tevens niet hoe het feest rond zijn geboorte – kerstmis - wordt genoemd (CGVS, pg. 16). Er werd u vervolgens gevraagd wie er na de geboorte op bezoek kwam bij Jezus met geschenken, nl. de drie koningen of wijzen uit het Oosten. U verklaarde dit niet te weten en vermoedde dat het zijn twaalf leerlingen waren (CGVS, pg. 16). Daarnaast bleek u kennis over verschillende andere elementen binnen het katholieke geloof zeer gebrekkig te zijn. Zo wist u niet wat de sacramenten waren en wanneer er gevestigd werd in het christendom (CGVS, pg. 17). Dit ondanks dat Pasen slechts een maand voor het gehoor bij het CGVS plaatsvond en de vasten traditioneel voor het Paasfeest vallen. Voorts bleek u een gebrekkige kennis te hebben over de bijbel aangezien u niet wist wat de evangeliën waren en u niets kon vertellen over het oude testament of wat het inhield (CGVS, pg. 17). Het feit dat u dergelijke gebrekkige kennis vertoont over het kerstverhaal en andere kernelementen van het katholieke geloof is weinig aannemelijk omwille van volgende redenen. Ten eerste, verklaarde u al sinds een jaar interesse te vertonen voor het christendom en vertelde u dat u naar verschillende filmpjes hebt gekeken over het leven van Jezus (CGVS, pg. 5). U verklaarde letterlijk: “ik heb zijn hele leven gezien, van zijn geboorte tot het opstijgen naar de hemel” (CGVS, pg. 7). Ten tweede, beschikt u over een profiel dat u gemakkelijk in staat moet stellen om, wanneer u werkelijk interesse hebt voor het katholieke christendom, zich te verdiepen in de bijbel en het christendom. U bent immers hooggeschoold – u ging twee jaar naar de universiteit – en moet instaat geacht worden om een bijbel te lezen, die men in praktisch alle talen van de wereld en dus ook in het Arabisch kan terugvinden. Ten slotte, kan er gezien de grote stap – en in uw geval de breuk met uw familie - die zo’n bekering voor een moslim uit Irak betekent, verwacht worden dat u meer weet zou hebben van de inhoud van het christelijke geloof kent en u kennis zich dus niet beperkt tot een aantal algemeenheden. Het feit dat u een gebrekkige kennis heeft over het christendom doet in het licht van deze vaststellingen, nl. het feit dat u zich reeds sinds een jaar in het christendom verdiepte, u hooggeschoold bent en de overstap naar het christendom een grote culturele en familiale stap is voor u, ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bekering.

Wat betreft het mailverkeer in verband met uw bekering dient te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Zoals hierboven geargumenteed werd, kunnen uw verklaringen het CGVS er niet van overtuigen dat u zich werkelijk wil bekeren tot het christendom.’

Wanneer bovenstaande motivering gelezen wordt dient vastgesteld te worden dat u en uw echtgenoot er allesbehalve in geslaagd zijn om consistente verklaringen af te leggen wat betreft wanneer uw echtgenoot bekeerd zou zijn en u en uw schoonfamilie hiervan op de hoogte raakten. Zo blijkt immers uit uw echtgenoot zijn verklaringen dat zijn familie en u op de hoogte kwamen van zijn bekering in 2016 (zie supra). Dat u echter stelt dat uw echtgenoot zijn religie pas veranderde in 2017 en dat jullie, zijnde uw schoonfamilie en u, dit pas te weten kwamen in 2018 is dan ook frappant en valt allesbehalve te rijmen met de eerdere verklaringen van uw echtgenoot (CGVS, p. 8-10).

Voorts is het weinig logisch dat uw schoonfamilie u zo slecht behandelde na de vermeende bekering van uw echtgenoot. U stond als echtgenote immers compleet los van de acties van uw man, hetgeen u ook bevestigde door te stellen dat het zijn zaak was (CGVS, p. 10). Bovendien was uw echtgenoot al sinds 2015 vertrokken uit Irak, dus het is zeker en vast niet zo dat u hem aangespoord had om zich te bekeren tot het Christendom nadat hij u en uw zoon in de steek had gelaten (CGVS, p. 12). Dat uw schoonfamilie vreesde dat u en uw zoon beïnvloed zouden worden door het gedachtegoed van uw echtgenoot toen hij bekeerd was, is ook weinig logisch (CGVS, p. 10). Uw “bekeerde” echtgenoot bevond zich immers niet in Irak, dus erg veel invloed kon hij dan ook niet hebben op jullie. Temeer jullie zich wel nog steeds in een islamitische omgeving bevonden. Het mag bovendien ten stelligste verbazen dat u nog enkele jaren in Irak bent kunnen blijven wonen nadat uw echtgenoot bekend had gemaakt dat hij zich bekeerd had. Volgens uw verklaringen kwamen jullie in 2018 te weten dat [A.] zich bekeerd had, waarna u nog maar liefst drie jaar in Irak woonde, waarvan één jaar bij uw schoonfamilie en dan nog twee jaar bij uw eigen familie (CGVS, p. 9-10). Dat u nog zo lang in Irak bent kunnen blijven wonen, is merkwaardig gelet op de door u beweerde problemen en daaruit voortvloeiende vrees. Deze vaststelling wekt dan ook veeleer het vermoeden dat u helemaal geen problemen

kende in Irak. Indien u werkelijk problemen gekend zou hebben, kan immers verwacht worden dat u veel sneller stappen gezet zou hebben om het land te ontvluchten en uw echtgenoot te vervoegen. Bijkomend kan opgemerkt worden dat het frappant is dat u pas in 2021 zou zijn gevonden door uw schoonfamilie. Dit zou willen zeggen dat ze er twee jaar over deden u terug te vinden nadat u weggevlucht was van hen (CGVS, p. 9-10). Nochtans verbleef u nadat u vertrokken was van bij uw schoonfamilie gewoon bij uw eigen familie en zoals u zelf stelt is het niet moeilijk om via het stammentsysteem iemand op te sporen (CGVS, p. 13-14). Dat het dus dermate lang geduurd zou hebben alvorens men u daar vond is weinig logisch. Ook deze vaststelling werpt bijgevolg een smet op de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tevens dient aangestipt te worden dat het merkwaardig is dat u stelt dat er filmpjes en foto's bestonden waarmee u kon aantonen dat u en uw zoon mishandeld geweest zijn door uw schoonfamilie in Irak, maar hier niets van kan voorleggen. Uw gsm, waar deze video's en foto's op stonden, zou afgenomen zijn in Litouwen (CGVS, p. 3, 4). Echter dient opgemerkt te worden dat het kant noch wal raakt dat, indien uw gsm werkelijk zou zijn afgenomen in Litouwen, deze video's en foto's ook nergens anders terug te vinden zouden zijn. Er kan immers verwacht worden dat als u dergelijke video's en foto's maakte in Irak, u dat deed om bijvoorbeeld uw eigen familieleden op de hoogte te brengen van hetgeen u meemaakte en zeker ook uw echtgenoot in te lichten hieromtrent. U geeft zelf trouwens ook expliciet aan dat dit beeldmateriaal bestemd was voor uw echtgenoot. Dat u dan blijkbaar zelfs de moeite niet nam deze aan hem te bezorgen, wekt dan ook veeleer het vermoeden dat, desondanks uw eigen bewering, dergelijke video's en foto's nooit bestaan hebben (CGVS, p. 4). Deze en voorgaande vaststellingen doen nogmaals op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder zijn er nog enkele opvallende vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling plaatsen. Zo stelde u dat de oom van uw echtgenoot naar uw huis kwam en er toen, met een pistool, mee dreigde om uw zoon te doden als uw echtgenoot zich na dertig dagen niet vertoonde bij hem (CGVS, p. 8-10). Het is echter bijzonder onlogisch dat uw oom na dergelijke bedreiging zonder meer terug vertrok (CGVS, p. 13). U was immers reeds in 2019 gevlucht uit het huis van uw schoonfamilie en werd pas teruggevonden in 2021 (CGVS, p. 8-10, 13-14). Dat de oom van uw echtgenoot dus dergelijke bedreiging uitte en daarna gewoon terug vertrok en u dus wederom de kans gaf met uw zoon te vluchten, houdt geen steek. Het zou veel logischer geweest zijn mocht uw oom toen uw zoon alvast meegenomen hebben om dit te voorkomen.

Dat u na dergelijke bedreiging door de oom van uw echtgenoot zonder plan vertrokken bent naar Wit-Rusland doet eveneens de wenkbrauwen fronsen. Het is tevens volstrekt onlogisch dat u na aankomst in Wit-Rusland gewoon aansloot bij een groep Arabisch sprekende personen waarvan u gehoord had dat ze naar Litouwen gingen (CGVS, p. 14). Dat u uw reis zo ondoordacht zou regelen terwijl u een echtgenoot had in België die u vermoedelijk wel kon helpen is hoogst merkwaardig.

Dat u dan vervolgens in Litouwen een verzoek om internationale bescherming indiende zonder daar enige notie te maken van de asielmotieven die u hier in België laat optekenen is weinig ernstig te noemen. Er kan immers verwacht worden dat als u de volledige asielprocedure doorloopt in een EU-land, u daar dan dezelfde asielmotieven zou laten optekenen als hier in België, in casu quod non. U gaf daar echter naar eigen zeggen enkel aan uw echtgenoot te komen vervoegen in Europa. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat de levensomstandigheden in Litouwen te wensen overlieten, vormt hiervoor geen afdoende verschooning (CGVS, p. 3, 5-6). Deze en voorgaande vaststellingen wekken dan ook het vermoeden dat er andere motieven aan de basis van uw vertrek uit Irak liggen.

Dat u op heden geen contact meer zou hebben met uw familieleden of andere personen in Irak, weet gelet op de ongeloofwaardigheid van uw relaas niet te overtuigen (CGVS, p. 5, 8). Het is ook zeer onlogisch dat u al het contact verbroken zou hebben terwijl sommige personen, zoals uw moeder en de vriendin wiens echtgenoot uw vliegtuigticket regelde, u nooit wat misdaan hebben (CGVS, p. 11, 13). Trouwens, dat u met niemand in Irak contact hebt opgenomen is niet enkel weinig logisch maar tevens weinig ernstig te noemen. Er kan immers verwacht worden dat, indien de door u geschetste situatie overeenstemt met de werkelijkheid, u zou trachten te informeren omtrent wat er nog gebeurde na uw vertrek. Het feit dat u dit naliet, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Dit zet dan ook nogmaals in de verf dat de door u aangehaalde problemen weinig geloofwaardig zijn.

Waar u tot slot stelt een vrees te hebben in geval van terugkeer naar Irak omdat u denkt dat men uw dochter daar als buitenechtelijk kind zou beschouwen, dient opgemerkt te worden dat u dit geenszins aannemelijk maakt (CGVS, p. 14). Er wordt niet betwist dat enkel uw naam op de geboorteakte van uw dochter staat (Administratief dossier – Groene map, stuk 1), maar u bent wel nog steeds officieel gehuwd met uw echtgenoot en als hij zelf ook erkent dat het zijn dochter is, dan zal niemand dit betwijfelen en kunnen in Irak

de nodige documenten hieromtrent in orde worden gebracht (CGVS, p. 5, 14). Indien desondanks twijfel zou ontstaan met betrekking tot het vaderschap, dan kan een DNA-test ook eventueel nog soelaas bieden. Bijgevolg volstaat het feit dat u hier bevallen bent van een dochter niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Er kan immers van uit gegaan worden dat u, uw zoon, uw dochter en uw echtgenoot gezamenlijk zouden terugkeren naar Irak en daar dan jullie leven weer zouden oppikken.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat uw uitleg betreffende waarom u en uw echtgenoot momenteel niet meer samenwonen, weinig steek houdt. Zo stelt u dat het is omdat [A.] te veel pijn voor u en uw zoon veroorzaakt heeft door zijn bekering (CGVS, p. 12-13). Nochtans had u eerder gesteld dat u het normaal vond dat uw echtgenoot zich bekeerd had en dat dit niet uw zaak was (CGVS, p. 10). Alsook moet vastgesteld worden dat u, aangezien uw dochter uitgerekend was voor 1 juli 2023, ongeveer één maand na uw aankomst in België al zwanger raakte - (Administratief dossier – Groene map, stuk 1). Gelet op het voorgaande is het dus niet erg aannemelijk dat u veel pijn had omwille van de bekering van uw echtgenoot. Hierbij moet u er trouwens nogmaals op gewezen worden dat er überhaupt geen geloof gehecht wordt aan het gegeven als zou uw echtgenoot bekeerd zijn tot het christendom (zie supra). Uw uitleg waarom u niet samenwoont met uw echtgenoot, weet dan ook geenszins te overtuigen. Deze vaststelling komt uw algehele geloofwaardigheid allerminst ten goede.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegt, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielaanspraak. U hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022** (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde onttaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en ook onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de PMF instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen ISIS, waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag net zoals in 2021, evenwel zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad voornamelijk kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Verder wordt ook melding gemaakt van enkele gevechten in tribale context.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen alsook het aantal slachtoffers dat kan worden toegeschreven aan ISIS sinds 2020 in dalende lijn is. De meeste slachtoffers van ISIS vallen bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. Tijdens de verslagperiode pleegde ISIS geen (zelfmoord)aanslagen in Bagdad. ISIS is sinds december 2022 bijna uitsluitend actief in de noordelijke rand van de provincie, waar het in eerste instantie militair personeel en leden van de PMF viseert. De enige zelfmoordaanval dewelke gericht was tegen het Iraakse leger vond in Tarmiyah plaats. De groepering ondervindt echter constante druk van de ISF ten einde aanvallen op de hoofdstad te verhinderen. Bagdad is wel nog steeds een doelwit van ISIS en is ISIS nog steeds in staat om aanvalsteams in de Baghdad Belts logistiek te ondersteunen.

Vanaf begin oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen personen die betrokken waren bij de protestacties tegen de regering. Er vonden hevige, gewelddadige confrontaties plaats tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vinden wel nog kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 93.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 46.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Zo laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt dat een bekering een innerlijk proces uitmaakt dat niet op zwart-witte wijze of op een logische manier valt aan te tonen. Zij acht het niet ernstig om van haar te verwachten dat ze een rationele uitleg kan geven over een morele kwestie. Waar het ongeloofwaardig wordt bevonden dat haar schoonfamilie haar slecht heeft behandeld omwille van de bekering van haar echtgenoot, kaart zij aan dat zij hiervan bewijzen had op haar GSM, die werd afgenomen aan de grens met Litouwen. Zij stelt haar verwondingen gefotografeerd te hebben met de bedoeling die over te maken aan haar echtgenoot, maar dat ze hier nooit toe gekomen is.

Zij verwijt de commissaris-generaal verwachtingen te stellen van hoe zij zich had moeten gedragen, zonder rekening te houden met de realiteit en haar bijzonder uitgebreide uitleg. Zij werpt op dat evenmin rekening gehouden werd met haar specifiek kwetsbaar profiel, zijnde dat van een alleenstaande en mishandelde vrouw met een minderjarig zoontje dat haar schoonouders van haar wilden afpakken. Zij werpt op dat het *post factum* en ‘van achter een bureau’ gemakkelijk is om een rationeel relaas neer te pennen. Zij voegt nog toe dat zij niet wist dat haar echtgenoot was vertrokken naar Europa, dat ze werd vastgehouden in haar kamer bij haar schoonfamilie en dat ze dan uiteindelijk toch kunnen vluchten is naar haar eigen ouderlijk huis. Zij vervolgt dat, eens zij bij haar eigen familie was aangekomen, ook daar problemen begonnen te ontstaan omdat haar broers ermee instemden dat zij diende te scheiden en haar zoontje diende af te staan aan haar schoonfamilie. Hierdoor had zij geen andere keuze meer dan het land te verlaten en zich te voegen bij haar echtgenoot in België. Waar er wordt gemotiveerd dat er sprake is van een onlogisch en merkwaardig gedrag in hoofde van de oom van haar echtgenoot, merkt zij op dat zij niet instaat voor de handelingen en gedragingen van derden.

Met betrekking tot haar asielpcedure in Litouwen voert zij aan dat zij eerlijk toegegeven heeft dat zij op een zeer beknopte manier heeft verteld dat zij enkel haar man wilde vervoegen in Europa en dat zij niet in Litouwen wilde blijven omwille van de erbarmelijk omstandigheden voor vluchtelingen. In dit kader verwijst zij naar een artikel van de *Integral Human Development* die dit zou bekrachtigen.

De motieven met betrekking tot het contact met haar familieleden acht zij absurd omdat die ingaan op zeer persoonlijke details en omstandigheden en een verantwoording verwachten over haar privéleven met haar echtgenoot. Zij merkt nog op dat het voor haar familieleden veiliger is om met haar geen contact te hebben en dat haar moeder al oud is en niet goed is in omgang met de hedendaagse 'digitaliteit'.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt dat zij zich nergens in Irak op een veilige manier kan vestigen. De commissaris-generaal erkent volgens haar dat het in Irak nog steeds erg gevaarlijk is en dat er nog maandelijks doden en gewonden vallen. Zij wijst erop dat UNHCR stelt dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, het niet vereist is dat de asielzoeker individueel, persoonlijk geïdendeerd wordt en dat het feit dat een groot aantal personen zich in eenzelfde situatie bevinden, geen afbreuk doet aan de gegrondheid van de individuele vrees, maar deze juist kracht kan bijzetten. Het UNHCR stelt volgens haar nog dat het gehele land – direct of indirect – getroffen is door het geweld, en dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij verwijt de commissaris-generaal de UNHCR *Guidelines* volledig naast zich neer te leggen. Vervolgens voert zij aan dat uit verschillende artikelen blijkt dat Irak tot heden in een toestand van een gewapend conflict verkeert en verwijst in dit verband naar de COI Focus van 26 april 2023 waaruit blijkt dat er ook nog burgerslachtoffers vallen. Volgens haar is de situatie in heel Irak thans bijzonder onveilig en onstabiel en is het onmogelijk voor haar en haar echtgenoot om terug te keren naar hun land van herkomst zonder een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3. Nieuwe stukken

3.1. De commissaris-generaal maakt op 20 november 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van januari 2024;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq* van juni 2022;
- COI *Focus Irak – Veiligheidssituatie* van 26 april 2023;
- EAUU *Country of Origin Report Iraq: Security situation* van mei 2024.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat. Verzoeksters vrees is tweeledig. Enerzijds vreest zij zowel haar eigen familie als haar schoonfamilie omdat zij samen met haar zoon is weggevlucht nadat zij werd opgedragen om van haar echtgenoot, die voorhoudt bekeerd te zijn tot het christendom, te scheiden en haar zoon af te staan (NPO, p. 10). Anderzijds vreest zij dat haar dochter, die in België geboren is, als een buitenechtelijk kind beschouwd zal worden omdat zij niet op de naam van haar vader ingeschreven staat en zij geen bewijzen heeft dat haar echtgenoot de vader is (NPO, p. 14).

4.3.2. De commissaris-generaal weigert middels de bestreden beslissing verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Aangezien geen geloof gehecht wordt aan de bekering van verzoeksters echtgenoot tot het christendom en aan de problemen die hieruit voortvloeiden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan haar asielmotieven;
- ii) Verzoekster en haar echtgenoot slagen er niet in om consistente verklaringen af te leggen over wanneer haar echtgenoot bekeerd zou zijn en zij en haar schoonfamilie hiervan op de hoogte raakten;
- iii) Het is weinig logisch dat verzoeksters schoonfamilie haar zo slecht behandelde na de vermeende bekering van haar echtgenoot, gezien (a) zij compleet los stond van de acties van haar man; (b) haar echtgenoot al sinds 2015 vertrokken was en zij hem dus niet kon hebben aangespoord zich te bekeren tot het christendom; (c) het weinig logisch is dat zij en haar zoon beïnvloed zouden worden door het gedachtegoed van haar bekeerde echtgenoot nu hij zich niet in Irak bevond en zij zich wel nog steeds in een islamitische omgeving bevonden; (d) het mag verbazen dat zij nog enkele jaren in Irak is kunnen blijven wonen nadat haar echtgenoot bekend had gemaakt dat hij bekeerd was; (e) het frappant is dat zij pas in 2021 gevonden zou zijn door haar schoonfamilie;
- iv) Er wordt verder op ernstige wijze afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas daar het merkwaardig is dat zij verklaart dat er filmpjes en foto's bestonden over de mishandeling van haar zoon door haar schoonfamilie, maar dat zij deze niet kan voorleggen;
- v) Het houdt geen steek dat de oom van haar echtgenoot zou dreigen haar zoon te vermoorden als haar echtgenoot zich na dertig dagen niet zou vertonen om daarna zonder meer terug te vertrekken;
- vi) Het is volstrekt onlogisch dat verzoekster haar reis zo ondoordacht regelde, terwijl zij een echtgenoot had in België die haar vermoedelijk wel kon helpen;
- vi) Het is weinig ernstig dat verzoekster in Litouwen een verzoek om internationale bescherming indiende zonder daar enige notie te maken van de asielmotieven die zij in België liet optekenen;
- vii) Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, is het niet aannemelijk dat zij op heden geen contact meer zou hebben met haar familieleden of andere personen in Irak, daar (a) sommige personen, zoals haar moeder en de vriendin wiens echtgenoot haar vliegticket regelde, haar nooit wat misdaan hebben; (b) er verwacht kan worden dat zij zou trachten te informeren over wat er nog gebeurde na haar vertrek;
- viii) Zij maakt niet aannemelijk dat zij een vrees heeft in geval van terugkeer naar Irak omdat men haar dochter als buitenechtelijk kind zou beschouwen gezien (a) zij nog steeds officieel getrouwd is met haar

echtgenoot en hij zelf ook erkent dat zij zijn dochter is; (b) een DNA-test bij twijfel nog steeds soelaas kan bieden; (c) haar uitleg waarom zij en haar echtgenoot momenteel niet meer samenwonen weinig steek houdt.

4.3.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden niet *in concreto* weerlegd in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijft. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoekster de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij Irak heeft verlaten omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging.

4.3.3.1. Vooreerst betwist verzoekster niet dat haar vluchtmotieven grotendeels gesteund zijn op de motieven die door haar echtgenoot werden ingeroepen in het kader van zijn opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming. Verzoekster verklaart dat de bekering van haar echtgenoot tot het christendom tot gevolg had dat zij en haar zoon problemen kregen met haar schoonfamilie waardoor zij Irak moesten ontvluchten (AD CGVS, Vragenlijst 21.12.22, vraag 3.5; NPO, p. 9-10). Ten aanzien van haar echtgenoot werd geoordeeld dat hij niet kan overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dat bijgevolg evenmin geloof wordt gehecht aan de problemen die hij ten gevolge ervan beweert te hebben. Nu die bekering tot het christendom en de problemen die hierdoor zijn ontstaan ongeloofwaardig werden bevonden, zoals te lezen staat in de bestreden beslissing, kan verzoekster zich evenmin hierop beroepen als oorzaak van haar problemen.

4.3.3.2. Voorts, en in zoverre verzoekster in onderhavig verzoekschrift argumenten aanvoert om de vaststellingen die werden gedaan in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van haar echtgenoot te pogen te verklaren of te weerleggen (met name de het betoog dat een bekering een innerlijk proces is dat niet wetenschappelijk aan te tonen valt), dient erop gewezen dat verzoekster haar eigen beschermingsverzoek niet kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing(en) die werd(en) genomen ten aanzien van haar echtgenoot. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming ten aanzien van haar echtgenoot werden beoordeeld. Die elementen moeten immers als vaststaand worden beschouwd, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen. Zoals verder blijkt *infra* laat verzoekster ook na nieuwe elementen aan te brengen die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissingen genomen ten aanzien van haar echtgenoot waardoor zij niet aannemelijk maakt dat zij, omwille van de vermeende bekering van haar echtgenoot tot het christendom, problemen heeft gekregen met haar schoonfamilie.

4.3.3.2.1. Verzoekster en haar echtgenoot leggen geen consistente verklaringen af over het moment dat zij en haar schoonfamilie op de hoogte gebracht werden van de bekering van haar echtgenoot. Hoewel verzoekster stelt dat haar echtgenoot zich bekeerde in 2017 en hij dit in 2018 bekend maakte aan zijn familie via een live uitzending op facebook (NPO, p. 9), blijkt uit de verklaringen van haar echtgenoot dat hij reeds geïnteresseerd raakte in het christendom in 2016 (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 2, NPO echtgenoot 03.05.17, p. 5). Hij verklaart eveneens uitdrukkelijk dat hij zijn familie hiervan telefonisch op de hoogte stelde in 2016 (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 2, NPO echtgenoot 03.05.17, p. 12). Dat zij niet in staat is om eenduidige verklaringen af te leggen over het moment dat haar schoonfamilie op de hoogte raakte van de nieuwe geloofsovertuiging van haar echtgenoot en aldus het moment waarop haar vermeende problemen begonnen, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van haar asielmotieven. Verzoekster onderneemt geen ernstige poging om deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen, waardoor zij in hun geheel worden bijgetreden.

Vervolgens is het niet aannemelijk dat verzoeksters schoonfamilie haar en haar zoon zouden viseren na de vermeende bekering van haar echtgenoot, gezien hij al sinds 2015 niet meer in Irak verbleef. Bovendien verklaart zij zelf dat zijn bekering tot het christendom zijn zaak is en stelt zij dat zij dit ook zo gecommuniceerd heeft naar haar schoonfamilie (NPO, p. 10, 12). Haar verklaringen, dat haar schoonfamilie vreesde dat zij en haar zoon beïnvloed zouden worden door de christelijke gedachtegoed van haar echtgenoot, overtuigen evenmin, nu hij zich al jaren niet meer in Irak bevond, zij enkel contact met hem mocht onderhouden onder toezicht van haar schoonouders (NPO, p. 13) en zij en haar zoon zich nog steeds in een islamitische omgeving bevonden waarbij zij naar eigen zeggen zelfs gedwongen werd om zich te conformeren naar de strenge islamitische regels (NPO, p. 10). Bovendien wordt de ernst van verzoeksters vermeende vrees ten stelligste ondermijnd doordat zij, ondanks de problemen die zij gekend zou hebben met haar schoonfamilie ingevolge de bekenmaking van de bekering van haar echtgenoot in 2018, nog drie jaar in Irak bleef wonen, waarvan één jaar onder hetzelfde dak met haar schoonfamilie (NPO, p. 9-10). Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij, indien zij en haar zoon effectief mishandeld en vernederd werden, zij effectief onder druk gezet werd om te scheiden en haar zoon af te geven en haar echtgenoot hiervan op de hoogte was (NPO, p. 10), Irak veel eerder zou ontvlucht zijn. Waar verzoekster betoogt dat zij eerst terecht

kon bij haar eigen familie en pas genoodzaakt was te vluchten toen haar familie er mee instemde dat zij van haar echtgenoot moest scheiden en haar zoon moest afstaan, gaat zij eraan voorbij dat haar ouders haar reeds in 2018 aanmaanden om van haar echtgenoot te scheiden (NPO, p. 11). Hierbij komt dat uit haar verklaringen niet blijkt dat haar schoonfamilie veel moeite gedaan heeft om haar en haar zoon op te sporen, nu zij pas in juli 2021, en dus twee jaar na haar vertrek bij haar schoonfamilie in 2019, opgemerkt werd door de oom van haar echtgenoot, terwijl zij nochtans zonder problemen was ingetrokken bij haar moeder en broers (NPO, p. 9-11). Dat verzoeksters schoonfamilie ermee dreigde haar zoon af te pakken en haar wilde gebruiken om haar echtgenoot te doen terugkeren (NPO, p. 9), maar hen dan niet zou komen opzoeken in het huis van haar naaste familie, waar zij zonder problemen naartoe kon vluchten, is niet aannemelijk. Dit geldt des te meer nu zij zelf aangeeft dat het via het stammsysteem niet moeilijk was om mensen op te sporen (NPO, p. 14). Verzoeksters betoog, dat de commissaris-generaal haar verklaringen zomaar naast zich neerlegt, mist dan ook iedere feitelijke grondslag.

Verzoekster legt voorts geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer van de problemen met haar schoonfamilie. Zij stelt weliswaar dat foto's en videomateriaal van de mishandelingen door haar schoonfamilie op haar gsm stonden, maar kan deze niet voorleggen omdat haar gsm zou zijn afgepakt in Litouwen (NPO, p. 3, 4). Dat deze foto's en video's op geen enkele andere wijze beschikbaar zouden zijn, is niet aannemelijk, gezien redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij deze zou doorgestuurd hebben naar haar naaste familieleden, en in het bijzonder naar haar echtgenoot, om hen op de hoogte te brengen van de mishandelingen waar zij en haar zoon mee te maken kregen. Dit geldt des te meer nu zij verklaart dat zij deze zaken ook effectief vastgelegd had met de intentie om haar echtgenoot hierover in te lichten (NPO, p. 4). Door voor te houden dat zij hier niet toe gekomen is en dat haar echtgenoot voldoende informatie had via de videogesprekken, werpt zij op voorgaande vaststellingen geen ander licht, te meer nu dit niet meer is dan een blote *post factum* bewering.

4.3.3.2.2. Het is voorts niet aannemelijk dat de oom van haar echtgenoot naar haar huis kwam en er met een pistool mee dreigde om haar zoon te doden als haar echtgenoot zich niet binnen de dertig dagen zou komen aandienen om vervolgens simpelweg weer terug te vertrekken (NPO, p. 9, 13). Verzoekster verklaart immers dat zij in 2019 het huis van haar schoonfamilie samen met haar zoon ontvlucht was en de oom van haar echtgenoot haar pas terug gevonden had in 2021 (NPO, p. 9-11). Wetende dat zij reeds eerder is kunnen vluchten samen met haar zoon, die haar schoonfamilie klaarblijkelijk als een soort onderpand beschouwde (NPO, p. 9), is het niet aannemelijk dat de oom dergelijke ernstige bedreigingen zou uiten om vervolgens te vertrekken zonder verdere actie te ondernemen. Dat zij niet verantwoordelijk is voor het merkwaardig gedrag van de oom van haar echtgenoot, betreft geen dienstig verweer, gezien zij er volledig aan voorbijgaat dat zij en haar zoon op deze manier de kans kregen om de nodige maatregelen te treffen om te kunnen vluchten of onder te duiken, wat zij ook gedaan hebben (NPO, p. 9-10).

4.3.3.3 De geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas wordt verder ondermijnd, nu uit haar verklaringen blijkt dat zij ten aanzien van de Litouwse asielinstanties naliet om de ware toedracht van haar vertrek uit Irak mee te delen, wat zij overigens expliciet erkend heeft tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij verklaart uitdrukkelijk dat zij bij haar verzoek om internationale bescherming in Litouwen geen melding gemaakt heeft van de asielmotieven waar zij zich in België op beroept, dat zij niet veel details heeft gegeven en dat zij gewoon beknopt gesteld heeft dat zij naar Europa kwam om haar man te vervoegen (NPO, p. 3, 5-6). Van een verzoeker om internationale bescherming, die een dringende nood aan internationale bescherming stelt te hebben, mag nochtans worden verwacht dat hij, wanneer hij in Europa om bescherming vraagt, reeds van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure internationale bescherming. Dat zij niet in Litouwen wenste te blijven omwille van de erbarmelijke levensomstandigheden aldaar (NPO, p. 6), die zij tracht te staven aan de hand van een citaat uit een artikel van de *Integral Human Development*, is geen afdoende reden om voorgaande vaststellingen te weerleggen. Hieruit lijkt immers dat er door de Litouwse regering een 2021-2027 asiel, migratie en integratie programma werd opgericht waarbij de kwestie van huisvesting op de kaart wordt gezet en gevraagd wordt om meer flexibiliteit in het asielsysteem. Dat er sprake is van dermate structurele problemen in het asielsysteem die haar ertoe gedwongen hebben er geen asielaanvraag in te dienen, blijkt uit dit citaat hoegenaamd niet. Er kan dan ook van verzoekster, die beweert een risico op vervolging te lopen in haar land van herkomst, verwacht worden dat zij zo snel als mogelijk internationale bescherming wilt tegen haar vervolger(s) en dat het land dat hierin voorziet van ondergeschikt belang is.

Hierbij komt dat het volstrekt onlogisch is dat verzoekster zich na aankomst in Wit-Rusland zomaar aansloot bij een groep personen die Arabisch spraken en die onderweg waren naar Litouwen (NPO, p. 14), terwijl haar echtgenoot zich in België bevond en zij Irak ontvlucht is omwille van problemen met zijn schoonfamilie. Dat zij haar reisweg zo ondoordacht zou afleggen, plaatst de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas verder op de

helling. Verzoekster laat voorgaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, in zijn geheel onbesproken, waardoor zij integraal worden overgenomen.

4.3.3.4. Dat verzoekster in het geheel geen zicht kan bieden op de nasleep van de door haar beweerde problemen in Irak, noch gepoogd heeft zich te informeren, getuigt van een gebrek aan interesse betreffende de kern van haar vluchtrelaas en doet opnieuw ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Zo heeft zij er geen idee van of haar familie nog verdere problemen ondervindt met haar schoonfamilie ingevolge haar vlucht uit Irak samen met haar zoon (NPO, p. 13). Zij stelt dat zij alle contacten met personen in Irak verbroken heeft (NPO, p. 5, 7, 8) en dat iedereen zich met zijn eigen leven bezighoudt (NPO, p. 11). Nochtans kan van een verzoeker van internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden om zich te informeren over de nasleep van de gebeurtenissen die hem ertoe aangezet hebben het land te verlaten. Gelet op de bedreiging van de oom van haar echtgenoot (NPO, p. 9), is het niet aannemelijk dat zij er zich niet op zijn minst van zou willen vergewissen dat haar familie veilig is ingevolge haar vertrek. Hoewel zij in haar verzoekschrift stelt dat het veiliger is voor haar familieleden om geen contact meer te hebben, laat zij na te preciseren waarom dit contact haar familie in gevaar zou brengen en hoe haar schoonfamilie hiervan op de hoogte zou zijn. Zelfs al zou haar moeder niet vertrouwd zijn met het digitale leven, neemt dit niet weg dat zij de nodige vragen had kunnen stellen en informatie had kunnen inwinnen bij haar broers (NPO, p. 7) of bij haar vriendin en diens echtgenoot, die haar reis voor haar geregeld hadden (NPO, p. 14).

4.3.3.5. Tot slot maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij en haar dochter bij terugkeer naar Irak gedood zullen worden omdat haar dochter enkel op haar naam werd ingeschreven op de geboorteakte. Zij legt uit dat de naam van haar echtgenoot niet vermeld wordt omdat hij geen verblijfsstatus had op het moment van de inschrijving en dat haar dochter aldus beschouwd zal worden als een buitenechtelijk kind (NPO, p. 14). Hoewel zij een attest van zwangerschap voorlegt (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1), waarop enkel haar naam vermeld staat, legt zij haar dochters officiële geboorteakte niet neer, waardoor niet kan worden besloten dat verzoeksters echtgenoot hierop niet wordt vermeld. In ieder geval is verzoekster nog steeds officieel gehuwd met haar echtgenoot (NPO, p. 5, 13), waardoor redelijkerwijze verondersteld kan worden dat de verwantschapsband tussen haar echtgenoot en haar dochter bij terugkeer naar Irak niet betwist zal worden en de nodige documenten in orde kunnen worden gebracht, eventueel gebruikmakend van een DNA-test. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die de voorgaande vaststellingen kunnen doen ombuigen.

Bovendien wordt ernstig afbreuk gedaan aan verzoeksters algemene geloofwaardigheid, nu er geen geloof gehecht kan worden aan haar verklaring dat zij en haar echtgenoot niet langer samenwonen omdat hij haar en haar zoon te veel pijn gedaan hebben door zijn bekering (NPO, p. 12-13). Deze uitleg staat immers haaks op haar verklaring dat zij persoonlijk geen problemen had met zijn bekering tot het christendom (NPO, p. 10), dat hij haar nog steeds helpt met haar boodschappen (NPO, p. 7) en op de inhoud van het door haar neergelegde zwangerschapsattest waaruit kan worden afgeleid dat haar dochter verwekt werd kort na haar aankomst in België (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). Door louter te stellen dat de commissaris-generaal ingaat op zeer persoonlijke details van haar privéleven, is zij niet in staat om afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en in hun geheel overeind blijven.

4.3.3.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift op algemene wijze betoogt dat niet terdege rekening gehouden werd met haar profiel als echtgenote van een afvallige, alsook als alleenstaande en mishandelde vrouw met een minderjarige zoon die haar schoonfamilie haar wilde afnemen, volstaat het te verwijzen naar de uiteenzettingen *supra*, namelijk dat geen geloof gehecht wordt aan de bekering van haar echtgenoot, noch aan haar problemen met haar schoonfamilie, noch aan haar problemen met haar echtgenoot, met wie zij tot op heden nog steeds officieel gehuwd is. Zij maakt haar profiel als kwetsbare alleenstaande vrouw hoegenaamd niet aannemelijk.

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, is voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas en zij niet aannemelijk heeft gemaakt Irak te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekster kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend. Verzoekster kan zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 als uit de *Country Guidance: Iraq* van EUAA van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekster niet aanduidt welke “*UNHCR guidelines*” zij bedoelt waar zij in haar verzoekschrift aanhaalt dat “UNHCR stelt dat het gehele land – direct of indirect – getroffen is door het geweld, en dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus” – dit kan alvast niet worden gelezen in voormelde “*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van mei 2019 –, brengt zij geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Verzoekster betwist niet dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar regio van herkomst in Irak (NPO, p. 5), *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de EUAA *Country Guidance* over Irak van juni 2022 (p. 48-49; 184-187).

Verzoekster toont dergelijke hoge mate aan persoonlijke omstandigheden, die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen, niet aan. Uit het rechtsplegingsdossier blijken evenmin elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Bagdad. Het dient te worden herhaald dat verzoekster haar profiel als kwetsbare alleenstaande vrouw niet aannemelijk heeft gemaakt.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In het rechtsplegingsdossier kunnen evenmin andere elementen ontwaard worden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken om over de grond van het beroep te kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO